

A Győri Ítéltábla a Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve felperesnek** a Dr. Bacsek György Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen személyiségi jog megsértéséből származó igény iránt indított perében a Győri Törvényszék 2019. december 11-én kelt P.20.535/2019/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 5., valamint a felperes részéről 6. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperes által a felperesnek fizetendő 400.000,- (négy százezer) Ft sérelemdíjat 600.000,- (hat százezer) Ft-ra emeli fel.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy

- az alperes jogelődje sértette meg a felperes jóhírnévhez való jogát;
- a 2018. május 10-én megjelent **Név1** című napilap „Önmagáról állítat szobrot felperes neve” című cikkében azzal a valótlan tényállítással, hogy „Szobrot készített felperes neve”.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 25.400,- (huszonötezer-négy száz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására az abban foglalt módon és időben fizessen meg az államnak 32.000,- (harminckétezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására az abban foglalt módon és időben fizessen meg az államnak 48.000,- (negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a 2018. május 10-én megjelent **Név1** című napilap „Önmagáról állítat szobrot felperes neve” című cikkében azzal a valótlan tényállítással, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve”, „szobrot készített magáról felperes neve”, „többre vágyott **felperes neve**, aki maga vetette fel az ötletet, hogy egy köztéri szobor készüljön róla”, megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát. Megállapította, hogy az alperes a 2018. május 10-én a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon közzétett, „Önmagáról

állítat szobrot felperes neve" című cikkében azzal a valótlan tényállítással, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve", „többre vágyott **felperes neve**, aki maga vetette fel az ötletet, hogy egy köztéri szobor készüljön róla", megsértette a felperes jóhírnévhez való jogát.

Kötelezte az alperest, hogy a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon tizenöt napon belül törölje az „Önmagáról állítat szobrot felperes neve" hivatkozást.

A törvényszék eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, vagyis attól, hogy olyan tényállításokat tegyen közzé, amelyek azt tartalmazzák, hogy felperes neve magáról készített szobrot.

Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül saját költségén tegye közzé az ítélet rendelkező részének a jogsértés megállapítására vonatkozó részét a peres felek megjelölésével a **Név1** című napilapban, illetve a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon.

Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000,- Ft-ot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A törvényszék az alperest arra is kötelezte, hogy fizessen meg 60.000,- Ft feljegyzett eljárási illetéket, valamint a felperesnek tizenöt napon belül 300.000,- Ft perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan a felek maguk viselik az eljárás során felmerült költségeiket.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy a felperes 1938-ban **Település1**en született. Országos ismert színművész, több színpadi darabban és filmben szerepelt. 2017 nyarán baráti társaságában vetődött fel, hogy a róla már korábban készülő szobrot szülővárosában, **Település1**en állítsák fel. A település polgármestere, **tanú 1** közölte vele, hogy a szobrot **Település1**en állítanák fel, aminek a felperes örült. 2018 márciusában úgy döntöttek, hogy a szobor felállításának költségeire a **Település1**ért Közalapítvány keretében pénzt gyűjtenek.

Az alperesi jogelőd, a **Cég 1** Zrt. által kiadott **Név1** című napilapban, valamint az általa üzemeltetett www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon 2018. május 10-én „Önmagáról állítat szobrot felperes neve" címen megjelent cikkben azt a valótlan tényt állították, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve", „többre vágyott **felperes neve**, aki maga vetette fel az ötletet, hogy egy köztéri szobor készüljön róla".

A felperesről készült szobrot az ő 80. születésnapján, jelenlétében 2018. július 8-án avatták fel **Település1**en.

A felperes végleges kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogelődje megsértette jóhírnév védelméhez való jogát azzal, hogy a **Név1** című napilapban 2018. május 10-én „Önmagáról állítat szobrot felperes neve" címmel megjelent cikkében azt a valótlan tényt állította, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve", „többre vágyott **felperes neve**, aki maga vetette fel az ötletet, hogy egy köztéri szobor készüljön róla", valamint azzal is, hogy a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon 2018. május 10-én „Önmagáról állítat szobrot felperes neve" címmel megjelent cikkben azt a valótlan tényt állította, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve", „többre vágyott **felperes neve**, aki maga vetette fel az ötletet, hogy egy köztéri szobor készüljön róla". Kérte a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon az „Önmagáról állítat szobrot felperes neve" hivatkozásnak a törlését, valamint az alperes eltiltását a további jogsértéstől. Kérte az alperest elégtételadásra kötelezni a **Név1** című napilapban és a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon sajtóközleményben történő sajnálkozásának kifejezésével, valamint arra is kérte a bíróságot, kötelezze az alperest 1.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére. A felperes előadta, hogy a kifogásolt, valótlan közlések komoly erkölcsi aggályokat vetnek fel a cikk olvasóiban vele szemben: a közvélekedés szerint ugyanis gyarló emberi jellemre utal, ha valaki még életében magáról szobrot állítat. Soha nem készített szobrot önmagáról, ilyen szándéka sem volt; a szobrot **Település1** Város Önkormányzata készítette több adományozó segítségével. A valótlan tartalmú közlések a róla kialakult pozitív kép hátrányos befolyásolására alkalmasak voltak, a kijelentések pedig öntelt, beképzelt, nárcisztikus személynek mutatják őt.

A felperes előadta, hogy a **Név1** újságírójával, **Név 2** val a szoborállítás előtt lehetséges, hogy beszélt, bár erre pontosan nem emlékezett. Az újságíró többször megkérdezte ugyanazt a szoborral kapcsolatban, ő azonban elküldte őt, hogy nem akar interjút adni és hogy kamu az egész szoborállítás.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a szoborállításról több helyen is jelentek meg cikkek. A felperes által kifogásolt kijelentések nem valótlan tényállítások, nem alkalmasak a felperes jóhírnévhez fűződő joga megsértésére, ugyanis a cikk egésze a felperes születésnapjáról jelent megemlékezést. Eltúlzottnak ítélte a követelt sérelemdíjat. A felperes maga tévesztette meg újságíróját, **Név 2**t. A szobor készítését 2013-an kezdték el, s a felperes különböző személyeket jelölt meg, kik állíttatták azt. A harmadik sérelmezett kijelentés álláspontja szerint vélemény-nyilvánítás.

Az elsőfokú bíróság rögzítette a **Név1** újságírójának, **Név 2**nak, főszerkesztő-helyettesének, **Név3** nak, főszerkesztőjének, **Név 4** nek, valamint **Település1** polgármesterének, **tanú 1**nak **tanú 1**vallomását, s a keresetet részben ítélte meg alaposnak.

A jóhírnévhez való jog megsértése kapcsán idézte a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. §-ának a) pontját, s abból indult ki, hogy ennek megállapítására akkor van lehetőség, ha a hivatkozott kijelentés tényállítás, valótlan tartalmú, valamint az az érintettre nézve sértő. A kijelentéseket a teljes szövegkörnyezetben kell értelmezni, a tényállás valóságát pedig főszabály szerint annak kell bizonyítania, aki a kijelentést tette, A bíróságnak az általánosnak tekinthető társadalmi értékítélet alapján kell megítélnie azt, hogy valamely tényállítás sértő-e. A hivatkozott kijelentés mindegyike tényállítás; az alperes a harmadik kijelentés „többre vágyott **felperes neve**” részével a felperesi tényállítást félreértelmezve foglalkozott, ugyanis a sérelmezett kijelentés az, hogy a felperes maga vetette fel a köztéri szobor ötletét.

Az alperesnek kellett bizonyítania azt, hogy a hivatkozott kijelentések a valóságnak megfelelnek. A tanúvallomások alapján ez nem volt igazolható. A **Név 2**, **Név3** és **Név4** tanúk által hivatkozott telefonbeszélgetés nem tekinthető olyan felperesi nyilatkozatnak, amelynek közléséhez ő egyáltalán hozzájárult, s akként sem, hogy a felperes maga ismerte volna el a tényállítások valóságát. **Név 2** azt adta elő, megnevezi nem kívánt informátortól tudta, hogy a felperes önmagáról állíttat szobrot, ugyanakkor ennek az informátornak a meghallgatása nélkül sem az a tény nem igazolható, hogy a szobrot ki állíttatta, ki készítette, ki vetette fel annak ötletét, sem az, ez hitelt érdemlő módon jutott-e az alperes tudomására. **tanú 1** tanúk vallomásából ugyancsak nem állapítható meg, hogy kinek a kezdeményezésére készült a felperesről szobor, ki készítette, ki állíttatta azt; csupán annyit lehetett megállapítani, hogy a képviselő-testület foglalkozott a kérdéssel, a szoborállítás költségét pedig a **Település1**ért Közalapítvány keretében finanszírozták. Mindezekre figyelemmel az alperes nem tudta bizonyítani a sérelmezett kijelentések valódiságát.

A kijelentések mindemellett a felperes személyére nézve sértők is, hiszen a magáról életében szobrot állíttató ember olyan jellemvonásokkal rendelkezik, mely megkérdőjelezi önmérsékletre, tisztességre, valódi társadalmi megbecsülésre jogosultságát. Az ilyen személy beképzelt, magamutogató, ami - attól függetlenül, hogy ténylegesen érdemes-e arra, hogy így emlékezzenek meg róla - a társadalom normális értékrendű tagjaiban visszatetszést kelt. A felperesnek az az önértékelése, miszerint mindig is kényes volt arra, hogy ne tartsák hiú, beképzelt embernek, nem egészen állt ugyan összhangban magatartásával, amikor megtudta, hogy szobrot állítának neki (hiszen azt mondta, nagyon örül és megtisztelőnek tartja), azonban az, hogy róla valótlanul állítják, magának állíttat, készíttet szobrot, maga vetette fel ennek az ötletét, rá nézve sértő.

A törvényszék az alperest a további jogsértéstől a Ptk. 2:51. § b) pontja alapján tiltotta el. Kiemelte azt is, hogy az internetes hivatkozás maga is tartalmazta a felperes személyiségi jogát sértő kijelentést, így annak törlésével orvosolható a jogsértés, a törlésre az alperes kötelezhető, s meg kell oldani azt a technikai problémát, hogy internetes oldaláról a hivatkozást (és nemcsak a perbeli cikk tartalmát) miként törli.

Az elsőfokú bíróság az alperest a Ptk. 2:51. § c) pontjára hivatkozással kötelezte az ítélet rendelkező részének a jogsértés megállapító része közlésével elégtétel adására.

Az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényét a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdései, valamint 6:519. §-a alapján ítélte részben megalapozottnak. Kiemelte, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz elegendő a személyiségi jogsértés, amiből azonban nem következik, hogy személyiségi jogsértés esetén mindenkor sérelemdíjat kell a jogsértőnek fizetnie. Utalt arra, a felperest érintő jogsértő kijelentések tekintetében az alperes magatartásának felróhatóságát kizáró körülményt a bíróság nem állapított meg; nem volt megállapítható, hogy a felperes akár csak megtévesztette volna Név 2t azzal, hogy a cikkben megjelölt kijelentések valóságtartalmát elismerte.

A sérelemdíj mértékét meghatározó körülmények igazolása kapcsán a bizonyítási teher a felperesre hárult; neki kellett kimutatnia, bizonyítania azt a hátrányt, amelyet az elszenvedett jogsértés okozott; a sérelemdíj fizetésére kötelezéshez ilyen hátrány bizonyítása ugyanakkor nem szükséges. A sérelemdíj összegét ugyancsak a felperesnek kellett bizonyítania, azonban a mérték meghatározása során a bekövetkezett kár vonatkozásában a hitelesen bizonyított hátrányok, sérelmek mellett a bíróság a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján a köztudomású tényeket is figyelembe veheti. Az adott esetben az alperesi jogelőd cikkeiben országosan is ismert színművészre vonatkozó hírt közölt anélkül, hogy annak valóságtartalmáról meggyőződött volna. A felperesnek a hivatkozott szoborállítással kapcsolatos társadalmi megítélését azzal rontotta, hogy a tényeknek megfelelő közlés helyett nyilvánvalóan szenzációhajhász jelzőkkel, a valós tények tudatos elferdítésével közölt cikket; közlésmódja pedig alkalmas arra, hogy a felperessel kapcsolatos megítélést hátrányosan befolyásolja. A jogsértés mindemellett nagy nyilvánosság előtt történt: a napilapban és az online újságban megjelent cikkek egyaránt széles tömegekhez juthattak el. A sérelemdíj összegét - azt is értékelve, hogy az alperesi jogelőd saját jövedelmének növelése céljából tette közzé a felperesre vonatkozó valótlan állításokat - a törvényszék 400.000,- Ft-ban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) szabályai alapján a felperes részéről a kifejtett ügyvédi tevékenység kapcsán felszámított összeget mérsékelve 300.000,- Ft, s 50.000,- Ft + Áfa alperesi ügyvédi munkadíjat határozott meg. A felperesi ügyvéd munkadíja megfizetésére a pereszes alperest a Pp. 83. § (2) és (3) bekezdései alapján kötelezte, miként kötelezte a feljegyzett 60.000,- Ft eljárási illeték megfizetésére is.

Az ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását annyiban kérte, hogy az ítélet tábla a sérelemdíj összegét 1.000.000,- Ft-ra emelje fel, valamint kötelezze a jogsértés bekövetkeztének napját követő naptól számított törvényes késedelmi kamat megfizetésére is az alperest. Kérte, hogy az ítélet tábla felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének d) és e) pontjai szerint gyakorolja. Kiemelte: az alperesi jogelőd közlésmódja alkalmas arra, hogy megítélését hátrányosan befolyásolja, a jogsértés nagy nyilvánosság előtt történt, az alperesi jogelőd

jövedelmének növelése céljából. Véleménye szerint a sérelemdíj összege a hátrányára elkövetett jogsértés mértékéhez nem igazodik, s nem szolgál visszatartó erőként a hasonló jogsértések megelőzése céljából.

A felperes utalt arra is, hogy a **Név1** című napilap 2018. második félévében átlagosan napi 50.000 példányban kelt el, a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> magazin látogatottsága pedig ennek is többszöröse lehetett. Minderre figyelemmel ennél súlyosabb módon és mértékben jóhírnévhez való jogát megsérteni nem lehet.

Mivel a cégbíróági adatok alapján az alperes jogelődjének 2018. évi adózott nyeresége 835.893.000,- Ft, így erre tekintettel a törvényszék által megítélt sérelemdíj nem tántorítja el a jövőben hasonló (szenzációhajhász) cikkek közlésétől.

A felperes kifejtette azt is, hogy az alperesi jogelőd károkozó magatartását a közlemények megjelentetésével fejtette ki, s ekkor történt jóhírnévhez való jogának megsértése is, így a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése és a 6:532. §-a alapján a jogsértés bekövetkeztétől késedelmi kamatra is jogosult.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását úgy kérte, hogy az ítélet tábla a keresetet teljes egészében utasítsa el; a felülbírálati jogkör kapcsán a Pp. 369. § (3) bekezdésének a) és c) pontjait hívta fel.

A tényállás kiegészítését szükségesnek tartotta azzal, hogy

- a felperes előadása szerint: „a szoborállítás után elhangzott tőlem az, hogy nyugodt finist szeretnék, hogy ezzel a szoborral aratni szeretnék”;
- a felperes előadta: „igaz, hogy azt mondtam, hogy a szoborral aratni szeretnék, de azt is mondtam előtte, hogy egész életemben vetettem”;
- a felperessel készített, s a **Név1** című napilapban 2018. július 9-én megjelent interjú szerint a felperes előadta: „Fiatalkoromban, ebben a templomban határoztam el, hogy nyomot hagyok. Szerettem volna több lenni. Hogy ezt elérjem, egész életemben vettem, ezzel a szoborral most aratni szeretnék ...”;
- a felperesi képviselő szerint a felperes maga sem állítja, hogy az újságcikk miatt tönkrement volna az élete, karrierje, a jogsértés ehhez képest nem olyan kiemelkedő súlyú, de a keresetlevélben ehhez igazították a sérelemdíj összegét is;

Az alperes szerint a törvényszék tévesen minősítette valótlan tényállításnak, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve”, illetve, hogy „szobrot készített magáról felperes neve”; iratellenesen állapította meg továbbá a második szövegrészben a „magáról” szövegrészt; ilyen szó a cikkben ugyanis nem szerepel. A www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon „Önmagáról állítat szobrot felperes neve” című cikkében tévesen minősítette valótlan tényállításnak, hogy „Önmagáról állítat szobrot felperes neve”; emiatt téves az a következtetés, hogy e szövegrészekben jogelődje a felperes jóhírnévhez való jogát megsértette.

Kérte annak a kötelezésnek a mellőzését, hogy a www.név1.hu <<http://www.név1.hu>> internetes oldalon tizenöt napon belül törölje a „Önmagáról állítat szobrot felperes neve” hivatkozást; álláspontja szerint a bíróság nem hozhat olyan döntést, mely a már a kihirdetését megelőzően is végrehajthatatlan, ugyanis a cikk a keresetlevél benyújtásakor sem volt az interneten elérhető.

Kérte a további jogsértéstől eltiltásra vonatkozó rendelkezés mellőzését, mely szintén végrehajthatatlan volt már annak kihirdetésekor is.

Kérte a sérelemdíj vonatkozásában is a kereset teljes elutasítását, a felperesnek fizetendő perköltség összegét pedig eltúlzottnak ítélte meg.

Az alperes szerint az „Önmagáról állítat szobrot felperes neve”, és „szobrot készített magáról felperes neve” szövegrészek nem valótlan tényállítások, a közlés valóságát kétséget kizáró módon a felperes nem bizonyította. **Név 2**, **Név3** és **Név4** egyezően adták elő, a felperes telefonon megerősítette, hogy önmagáról állítat szobrot. **tanú 1** azt adta elő, 2017-ben egy baráti társaságban került szóba a szobor gondolata, mely társaságnak maga a felperes is tagja volt. Az alperes utalt

arra, a rá háruló bizonyítási teher nem terjedhet ki arra, hogy azt is bizonyítani kelljen, a felperes nyilatkozatának közléséhez hozzájárult-e, avagy sem. A felperesi tényállítás valóságát neki kellett bizonyítania, s e kötelezettségének sikerrel eleget tett. Azzal, amikor a felperes azt állította, a szoborral aratni szeretne, s azt is mondta előtte, hogy egész életében vetett, elismerte az általa kezdeményezett szoborállítás tényét.

Az alperes arra is kitért, hogy a felperes az interjút követő fél év után - vélhetően a visszajelzések okán - gondolta meg magát; sajtó-helyreigazítási pert sem kezdeményezett.

A sérelemdíj kapcsán hangsúlyozta: a jogsértés tárgyi súlyát csökkenti, hogy a felperes a köztudomású tényeket meghaladóan további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozott, hátrányokat nem bizonyított. Az ítélet alapján nem tűnik ki, hogy a bekövetkezett kár vonatkozásában a törvényszék köztudomású tényeket is figyelembe vett-e. Mindemellett, ha köztudomású tényeket vett figyelembe, úgy megsértette a Pp. 266. § (4) bekezdését, hiszen ezekre a tényekre a feleket előzetesen nem figyelmeztette. Kiemelte azt is, hogy tárgyi súlyánál fogva és a nyilvánosság terjedelmére figyelemmel kell értékelni, hogy a sérelmes újságcikk tartalma hasonló, illetve megegyezik a szoborállítással kapcsolatos cikkek többségével, ekként a felperest ért hátrányok nem kizárólag az érintett cikkhez köthetők. A cselekmény tárgyi súlyát csökkenti továbbá, hogy a jogsértés egyetlen személyiségi jogot érintett, s csupán egyszeri volt.

A felperes nem bizonyította, hogy az összességében 400.000,- Ft sérelemdíj összege milyen hátránya csökkentésére alkalmas, a hátrány mennyiben áll arányban a követelt összeggel és miért, valamint melyek azok a személyes körülményei, és melyek azok a sajátos tényállásbeli elemek, amelyek a sérelemdíjat megalapozzák. Az pedig fel sem merülhet, hogy magatartása ismétlődő jellegű lett volna, ugyanis egyszeri, rövid időtartamig fennálló megjelenésről volt szó; az online tartalom már a keresetlevél kézhezvételekor sem volt az interneten elérhető.

Az alperes arra is utalt, hogy a felperest ért sérelem, bosszúság, trauma a magyarországi közszereplői lét mindennapos szokásos velejárója, s a felperes maga utalt arra, hogy a jogsértés nem olyan kiemelkedő súlyú.

Az alperes hivatkozott végül arra, hogy a felperes javára megállapított ügyvédi munkadíj a ténylegesen elvégzett tevékenységgel nem áll arányban.

Fellebbezési ellenkérelmében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes fellebbezésével támadott rendelkezései helybenhagyását kérte.

Az alperes azt adta elő, hogy még abban az esetben is, ha megállapítható személyiségi jogsértés, a sérelemdíj összegének csökkentése, nem a felemelése lenne indokolt. A felperest ért hátrány csak abból eredhet, hogy ugyanilyen vagy hasonló tartalommal megjelentetett cikk hány napilapban jelent meg, s e napilapok milyen olvasóközönséghez jutnak el. A sérelemdíj akkor lett volna ilyen összegben megállapítható, ha a bekövetkezett hátrányok kapcsán a felperes konkrét sérelmeket, hátrányos következményeket igazolt volna, s ez utóbbiak összefügghettek volna akár a sajtótermék példányszámával, akár az olvasóközönség nagyságával. A felperes indítványának hiányában ilyen jellegű bizonyításra nem került sor. A felperes sem azt nem bizonyította, hogy őt milyen hátrányok érték, s hogy a 400.000,- Ft sérelemdíj milyen hátránya csökkentésére alkalmas. Ugyancsak nem bizonyított ilyen sérelemdíjat megalapozó személyes körülményeket. A nyilvánosság terjedelmére figyelemmel azt kell értékelni, hogy egyszeri, rövid ideig fennálló megjelenésről van szó, az online tartalom már a kézhezvételnél sem volt elérhető, mert azt már korábban törölte.

Mivel a törvényszék a sérelemdíj összegét az ítélet meghozatalakor fennálló értékviszonyok alapján határozta meg, késedelmi kamat megfizetésére nem köteles.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése részben alapos, míg az alperesé alaptalan.

Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján az alperes által a felperesnek fizetendő sérelemdíj összegét eltúlzottan alacsony összegben állapította meg; mindezeken túlmenően helytállóan hozott a kereseti kérelemnek megfelelő döntést azzal a pontosítással, hogy az alperes jogelődje sértette meg a felperes jóhírnévhez való jogát; a 2018. május 10-én megjelent **Név1** című napilap „Önmagáról állítat szobrot felperes neve” című cikkében azzal a valótlan tényállítással, hogy „Szobrot készített felperes neve”.

A másodfokú bíróság - az említett pontosítás mellett - egyetért a törvényszéknek a jóhírnévhez való jog megsértésének megállapításához kapcsolódó álláspontjával. Helytállóan vont következtetést arra, hogy a **Név1** című napilap újságírójának, **Név 2**nek a felperessel folytatott telefonbeszélgetése vonatkozásában az újságíró, valamint a beszélgetés fültanúja, a napilap főszerkesztője, **Név4**, s a főszerkesztő-helyettes, **Név3** tanúk vallomása, azokat egyenként és összességükben értékelve sem alkalmasak a hivatkozott tényállítások valóságának bizonyítására. Mindamellet, hogy egyikük sem tekinthető érdektelennek, egyező előadásuk szerint **Név 2**nek annak az információjára, hogy önmagáról állítat szobrot, a felperes úgy reagált, „igen, mi ezzel a baj”. Ezt követően azt állította, nem lesz semmilyen szobor, majd a felperes megszakította a beszélgetést. A felperes nyilván nem számított az újságíró hívására, s első reakcióját nem lehet úgy értékelni, hogy a felvetett információt megerősítette, különös figyelemmel arra is, hogy rögtön utána a szoborállítás tényét ingerülten tagadta. **Település1** polgármestere, **tanú 1** tanú azt adta elő, nem tudja megmondani, a szobor állítását konkrétan ki kezdeményezte, bár az ötlet egy baráti társaságban merült fel, melynek a felperes is tagja volt. A felperes elismerte ugyan, hogy a szoborral aratni szeretne, ebből azonban nem következik, hogy ő állította azt. Az elsőfokú bíróság helyesen vont továbbá következtetést arra is, hogy a valótlan tartalmú tényállítás a felperesre nézve sértő.

Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan kötelezte az alperest a jogsértés abbahagyására, valamint a további jogsértéstől eltiltásra is. Azzal, hogy a felperes személyiségi jogát sértő kijelentés az interneten elérhető, a jogsértés fennáll, azt pedig nem igazolta az alperes, hogy a hivatkozás törlése végrehajthatatlan lenne. Nem kifogásolható az a kötelezés sem, mely megtiltja az alperes számára, hogy a továbbiakban azzal a tartalommal tegyen közzé tényállításokat, hogy a felperes magáról készített szobrot; ennek kapcsán kiemelendő, valamely ítéleti kötelezés nem csupán arra irányulhat, hogy a kötelezett tegyen valamit, hanem arra is, hogy tartózkodjon valami megtételétől. Ugyancsak nem tévedett a törvényszék azzal, hogy az alperest elégtétel adására kötelezte.

A sérelemdíj iránti igény vonatkozásában az irányadó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel, ugyanakkor a sérelemdíj összegét a releváns

körülményeket részben tévesen mérlegelve határozta meg eltúlzottan alacsony, 400.000,- Ft összegben.

A felperes sérelemdíj iránti alapja az volt, hogy a sérelmére elkövetett személyiségi jogsértés alkalmas volt társadalmi megítélésének rontására (PJD2019. 5.). Az ítéltábla kiemeli továbbá, hogy a sérelemdíj funkciója kettős: egyrészt az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett fél relációjában kifejezett anyagi kárpótlás, másrészt pedig a hasonló jogsértések megelőzése érdekében egyfajta magánjogi büntetés. Ebben az utóbb említett körben a sérelemdíj összegének mérlegeléssel megállapítása során nincs akadálya, hogy a bíróság a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyait értékelje (BH2019. 268.).

Amennyiben a sérelmet szenvedett hátránya megállapítható, úgy a sérelemdíj mértékét - más, nem köztudomású hátrányok hivatkozásának hiányában - a bíróság rendszerint köztudomású tényekre alapítja (PJD2017. 3.I.). Helyesen utalt ugyan az alperes arra, hogy a Pp. 266. § (4) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróságnak az általa köztudomásúnak tekintett tényekről a feleket tájékoztatnia kellett volna, s ellenbizonyításnak is lett volna helye. Az ítélet azonban tartalmazza, hogy a törvényszék köztudomású tényként vette figyelembe, miszerint a cikk közlésmódja alkalmas volt a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására; nagy nyilvánosság előtt történt; az alperesi jogelőd saját jövedelmének növelése céljából tette közzé a valótlan állításokat. Minderre vonatkozóan az alperesnek álláspontját lényegében előadta, így az elsőfokú bíróság mulasztása ítéletét nem teszi megalapozatlanná.

A sérelemdíj összegének meghatározása során a törvényszék nem értékelte ugyanakkor, hogy a valótlan tényállítás a **Név1** című lap címlapján nagy terjedelemben jelent meg, illetve a megállapított 400.000,- Ft összeg nem alkalmas arra, hogy az alperest a jövőbeni hasonló jogsértésektől eltántorítsa. A másodfokú bíróság minderre tekintettel a sérelemdíj összegét - figyelemmel a hasonló ügyekben kikristályosodó bírói gyakorlatra - az ítélet meghozatalakor fennálló értékviszonyok alapján 600.000,- Ft-ban állapította meg; ebből adódóan az alperes késedelmi kamat megfizetésére nem köteles (PJD2017. 3.III.). A sérelemdíj ekként meghatározott összegét meghaladóan ugyanakkor a felperes fellebbezése sem volt alapos.

Az ítéltábla véleménye szerint - figyelemmel a sérelemdíj felemelt összegére is - a törvényszék a R. 2. § (2) bekezdésének helytálló alkalmazásával, a három tárgyalási megjelenést, s a keresetlevélen kívül előterjesztett két beadványt is értékelve állapította meg a felperes elsőfokú ügyvédi munkadíját 300.000,- Ft-ban, melynek leszállítására ok nincs.

Mindezek miatt a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, s az alperes által a felperesnek fizetendő sérelemdíjat 400.000,- Ft-ról 600.000,- Ft-ra emelte fel; ezt meghaladóan az ítéletet a rendelkező rész szerinti pontosításokkal helybenhagyta.

A Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a felperest a Pp. szerinti tizenöt nap határidőben 25.400,- Ft másodfokú perköltség megfizetésére az alperesnek; ez az

összeg a R. 2. § (2) bekezdésére és 4/A. § (1) bekezdésére utalással a kifejtett tevékenységgel és a fellebbezési eljárásbeli pernyertességgel arányban álló, az általános forgalmi adót is magában foglaló ügyvédi munkadíjat tartalmazza. Az ítéletábra megjegyzi, mivel a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú eljárási költségeit jogszabályban - nevezetesen a perköltség felszámításra szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII.27.) IM rendeletben - meghatározott költségjegyzék útján nem számította fel, e költségeit az alperessel szemben nem érvényesítheti. [Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései].

A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (2) bekezdése, 102. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 59. § (1) bekezdése, 62. § (1) bekezdésének f) pontja, továbbá a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján a felperest 32.000,- Ft, míg az alperest 48.000,- Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezte az államnak, a másodfokú illetéket érintően a Pp. 83. § (3) bekezdését nem ítélte alkalmazhatónak.

Győr, 2020. május 20.

dr. Zámbó Tamás sk.
sk.
a tanács elnöke

dr. Szabó Péter sk.
előadó bíró

dr. Szalay Róbert
bíró